

[Mimi Jakobsen]

Så kommer undtagelsen med hensyn til firkløverets holdning. Enhver vil vide, at også Centrum-Demokraterne – det har man da hånet os flittigt for i 5½ år – naturligvis har bøjet hovedet og er gået på kompromiser for at bevare regeringssamarbejdet, og det er vi ikke spor utilfredse med – det har andre partier også gjort – men ingen kan vel heller bebrejde Centrum-Demokraterne, hvis vi nu føler os helt anderledes frie over for initiativer fra den nye regering, der måtte opstå af mere eller mindre ideologisk art.

Som vi vil afvise fagforeningerne og Socialdemokratiet, når de kommer og taler om store fondsdannelser og mere eller mindre overtagelse af erhvervslivet i forbindelse med arbejdsmarkedspensionerne, må vi naturligvis også afvise besparelser, der fremkommer af ideologiske grunde, altså hele den ideologiske diskussion om skattetryk, om offentlig sektor. Det er ikke Centrum-Demokraterne, der har stået som de store guruer i den – det ved enhver.

Det drejer sig selvfølgelig også om forholdet til fagforeningerne, spørgsmålet om organisationstvang, hvor Centrum-Demokraterne heller ikke har haft deres hjerte med i spørgsmålet om, hvorvidt man nu under nogle trepartsdrøftelser skulle genere fagforeningerne af ideologiske grunde.

Centrum-Demokraterne vil naturligvis gerne samarbejde – det er faktisk vores natur. Havde det ikke ligget dybt i os, havde vi nok også fortrudt det her på det seneste, men det har vi ikke. Centrum-Demokraterne kan dog ikke rigtig se, at der overhovedet bliver brug for os, og det er vi sådan set lidt kedede af, men vi må da gå ud fra, at regeringen først henvender sig til sit – ja, man tror næsten unævnelige parlamentariske grundlag.

Jeg kan godt forstå, at fru Pia Kjærsgaard ikke er alt for vild efter at få udbasuneret, at hun faktisk er regeringens parlamentariske grundlag, og jeg kan også forstå, at et enkelt parti i regeringen heller ikke er alt for henrykt over, at man nu har taget til takke, som det hedder, med Fremskridtspartiets stemmer – det kunne man godt bruge dem til. Det må naturligvis være sådan, at regeringen henvender sig til det parlamentariske grundlag først, og så skal den være meget velkommen hos Centrum-Demokraterne.

Men i øvrigt lyder det i dag efter hr. Svend Aukens indlæg, som om vejen nu hedder Socialdemokratiet, og vi vil da med stor, jeg vil ikke sige skadefryd – sådan noget ligger ikke til os – men så interesse se på, at Socialdemokratiet og regeringen udvisker de socialdemokratiske fingeraftryk på finansloven.

Centrum-Demokraterne går positivt ind i det hele, men jeg gør lige opmærksom på, at CD ikke er ophørt med at være et politisk parti, bare fordi vi ikke mistede mandater ved sidste valg. (*Munterhed*).

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg skal bare sige til fru Mimi Jakobsen, at vi desværre ikke er en del af regeringens parlamentariske grundlag. Vi ville gerne være det, og vi har virkelig prøvet at blive det, for vi har rakt hånden utrolig meget frem til den regering, der sidder nu, men den er desværre blevet afvist indtil nu. Vi håber fortsat, at vi kan blive det, og vi vil stadig væk gerne med ind i nogle forhandlinger, men vi er blevet afvist gang på gang af den nuværende regering.

Kofod-Svendsen (KRF):

Kristeligt Folkeparti vil gerne begynde med at byde den nye regering velkommen. Vi ønsker et samarbejde, men vi vil også foretage en kritisk vurdering af det, regeringen lægger frem. Det første, vi har set, er jo tiltrædelseserklæringen fra den 7. juni. Når man hører en tale, kan man jo dels forholde sig til det, der bliver sagt, dels til det, der af en eller anden grund ikke er blevet sagt, og jeg vil forholde mig til begge dele, både vurdere det, der er sagt, og altså også det, der ikke blev sagt, og det er jo undertiden det mest spændende at forholde sig til, for hvorfor er det og det mon ikke kommet med?

Først sikkerhedspolitikken. Der synes jeg regeringen har fundet en forstandig løsning. Den norske løsning er jo faktisk også blevet den danske, og det synes jeg er helt flot.

Men hvorfor vi så skulle have et valg, overstiger det mine fatteevner fuldt at begribe. Fru Marianne Jelved var inde på, at man ikke havde kunnet klare det før, men hvorfor man efter et valg fra Det Radikale Venstres side kunne lande præcis dér, hvor regeringen lå før valget, og at man altså skulle have et valg, for at Det Radikale Venstre i dag kan mene det, man ikke